

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 18 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznaila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 268.

V Ljubljani, v ponedeljek 23. novembra 1885.

Letnik XIII.

Boj na Balkanu.

Grom topov stresa Balkanu sivo glavo. Zemlja slovanska, katero je tlačil stoletja Turčin, pije požrešno bratovsko kri. Srb in Bolgar, ki sta se skupno borila proti sovragu za „svobodo zlato“, merita svoje moči, prelivata kri, ker tako hoče zavidna — Evropa.

„Mir in zopet mir“, to je nov evangelij, ki se oznanja trpečim narodom, to je znamenje na zastavi, na katero kažejo zviti diplomati. A ta evropski „oboroženi mir“, ki bi bil moral po zakonih naravnega razvoja že sezuti otroške čevlje ter postati resen mož, postal je „voj v miru“. In kako ne? Umrli so v sreih krščanskih narodov ljubezen do bližnjega; korenino krščanske politike izpodjeda črv zavisti. „Kjer je moč, tam oblast“, to je géslo naših dni. Vresničuje se pesen „starega Kranjca“, da „vse na svet narobe gré“. Vsi nemiri po velikih francoskih vojskah so v primeri s sedanjimi neredi in zmšnjavami po državah le vihar v čaši vode. Bila je vedno kaka moč, na katero se je mogel zanašati, ter iskati sveta v sili trpin. Danes ga ni obstanka. Povsod vladajo le stranke — in te so od danes do jutri — bodisi po ustavi, kakor na zahodu in jugu, bodisi pod imenom carjev, kakor v Rusiji, ali pa po absolutnem ministru, kakor v Prusiji in bližnji nam Ogerski.

Meje evropskih držav so nestanovitne, zemljevid ima vsak dan drugo lice. Provizorične so razmere evropske, ker države goje skrivne želje, da se preobrazi stara Evropa njim v korist. Le ena je, ki pošteno dela, odkritosrčno misli, a njeno plačilo je — vedna izguba.

Narodna politika je oni orkan, ki stresa in maje države. Silna je ta nova ideja; niti juridična rabulistika, niti žrela topov ne vstavijo njene moči. „Omika je več, kakor pa narodnost!“, tako govore, ki se z vsemi močmi vpirajo narodnostnemu gibanju. Da, resnična, vzvišena je ona misel, vsi narodi jo morajo priznati. Lahko je pa tudi napačna, ovržljiva, ako jo vporabljajo le v to, da imenujejo narodnostno idejo le prazen in škodljiv fanatizem, narodnostno idejo nasprotno ideji človeštva, naziv-

ljajo jo kot egoizem in separatizem, ki ovira omiko.

Gotovo stoji omika (humaniteta) nad narodnostjo, kajti človekov namen je, da teži in hrepeni po vedno večji človeški popolnosti ter se bliža idealu omike. Toda človeštvo ni enorodna gruda (masa), marveč sestoji iz mnogih različnih narodov. Že človeštvo kot celota sestoji iz posameznih oseb, katerih niti dve niso enakih duševnih in telesnih lastnosti. Nad temi je zopet razlika med narodi, ki se ločijo eden od drugega po svojih lastnostih. Tudi če s silo združiš dva sorodna si naroda, spojila se ne bota nikoli tako popolnem, da bi lastnosti obeh ne zasledil v novem rodu. Tako je, kar svet stoji, to morajo priznati, da je narava vstvarila to razno-terost v človeštvu. Proti volji Boga in postavi narave oni ravna, ki hoče zatreti, s korenino izrjavati narodnostno idejo. Tudi nam ni narodnost največji malik, znamo, da ima ta ideja silno moč, s katero morajo — nolens volens — računati države in njeni vedniki.

Humaniteta stoji nad narodnostjo, to je gotovo. Onečasti, oskruni, oblati se pa ta stavek, ako veliki, omikani narodi proglašujejo to blagovestje le s tem namenom, da toliko lažje zatirajo in žulijo manjše ude človeške družbe ter strežejo svojim samopašnim željam.

Dolgo je bil zatiran Jugoslovan, grenke solze je točil pod azijskim jarmom. Stegal je roke ter prosil Evropo pomoči, toda Evropa molči, in glasnih prošenj jek se glasi: Pomagaj si sam. Često je zgrabil za orožje, mnogo krvi je protil Jugoslovan, da zdrobi okove tujega nasilstva, ki je sramota Evrope. Pa krščanski Evropi je sveta resnica: „Turčija je potrebna, že radi tega, da Evropa vidi vzgled nekrščanske države; in če omagajo Osmanovi potomci, skrbeti mora Evropa, da dobi in najde nov rod azijskih kalifov ter oživi gnjilo Turčijo.“ Res, škoda, da je Mahdi umrl!

Iz te potrebe sklepajo turkofili politiško dolžnost, da mora civilizovana Evropa Turčijo varovati. Z oljem diplomatiških not hoté pogasiti živo žrjavico, ki tli na Balkanu. Pa vedno in vedno vzdiguje se zubelj, ki oblizuje trhljeno poslopje turške oblasti.

da bi jih napital. Kdorkoli je pozelel tico perko, dovolj, da je šel v Zahejnico pred škofijo, tu je vsak čas vsega našel v obilnosti. Vendar pa je imel Kos določene dneve in ure, ob katerih si ga vselej gotovo pri svojem poklici v brivnici našel. In to je bilo pred vsem v soboto popoldne, kakor tudi na večer pred vsakim zapovedanim praznikom. Najvažnša dneva pa v celim meseci bila sta drugi ni zadnji četrtek, na ktera je že od nekdanj v Gorici sejem. Na vse zgodaj je Cahej v teh dneh otvoril štacuno ter obesil nad vrato tablo: Cahej Kos, brivec in česar. Tedaj pa so začeli zahajati neprenehoma kmetje došli z dežele in Cahej se dopoldne še odahnil ni mogel. Ene še ne smemo pozabiti. Več je bilo takih, ki Caheju Kosu niso ničesar plačali za trud; dajal so se na upanje briti. Na jesen pa Cahej, pripustivši začasno brivnico svojemu staršemu sinu, vzel je dve tičnici ter napravil se na deželo okoli dolžnikov. Tu je ostal en dan, tam dva, kakor se mu je zdelo, ter pri tem pil na minulo brado, pri onem pa na prihodnjo; tako je stiral Kos svoje kapitale.

Kolikokrat stal je Rus z mečem v roci na vznožji Balkana, da reši Slovana turškega izesa. Pa priskočila je krščanska Evropa, da rane obveže bolnemu možu. Koliko hvalo so peli turkofili, cvet modernih liberalcev, ko je Napoleon III. dovršil častno (?) delo, rešil „civilizacijo“, t. j. Turčijo ruskega „barbarstva“, ko so mu stregle prosta Britanija, omikana Francija, pozrešni Piemont, zapeljana Avstrija. Krimska vojna jim je bila nova doba omike in prosvete. Pále so hekatombe vojakov pred Sevastopoljem, da bi razrušile to trdnjavo, od koder bi utegnili rusko brodovje iti v Carigrad na sprehod. Avstrija je potratila milijone, da vrže Ruse iz Valahije in Moldavije v Črno morje. Pariška pogodba zaprla je Rusom Dardanele, vničila črno-morsko brodovje.

Turčija je bila sprejeta v „evropski koncert“. Kako lepo so se glasile v Parizu skovane reforme, po katerih naj bi Turčija stopila v kolo modernih držav. Od istega časa je zatrjeval moderni liberalizem Jugoslovanom, da ima dobrega, velikodušnega in plemenitega gospoda ob Bosporu. Pretil mu je, da ga kaznuje, ako ne liže Turčinu petá.

In res so v Štambulu napravili veselje liberalnemu svetu, ker so krščanskemu javru obljubili enakopravnost s pravovernimi mozlemimi, na dvoru, uradu in vojni pa evropske šege in navade. Turški padišah postal je čez noč največji reformator 19. veka, turški državniki pravi vzgledi omike in politiške modrosti. Turčiji so prerokovali dolgo in srečno življenje, trdili na vso moč, da država postane velika, mogočna in srečna tudi brez krščanstva.

Ko pa je blagi (?) Abdul Aziz junaško skenil, da zapusti serajl in harem, prepotuje Evropo in obišče novi Dunaj, priklopelo je veselje liberalcev do vrhunca.

Kako ganljivo so pisali, da želi plemeniti, prosvetljeni sultan nasititi se evropske omike, vtisniti si v spomin avstrijske reforme ter uvesti doma februarsko upravo. V duhu so si slikali velikanski boj Avstrije in Turčije proti Rusiji in panslavizmu. Turška omika in prostost polnila je predale židovskih časnikov. Nagibi te zveze niso bili le politični in narodnostni (madjarski), temveč celó verski,

LISTEK.

Zadnji samotar.

Izviran zgodovinski roman.

(Spisal Podvigenski.)

(Dalje.)

Na tržišču pred škofovo palačo v Gorici imel je Kosov rod že od nekdanj svojo brivnico. Za časa naše povesti bril je Cahej Kos. Ne pa, da bi si brivstvo tedanje dóbe domišljali, kakor je dandanes. Vse drugače. Naši brivci sedijo celi dan v svojih kolibah in čakajo, kdaj se kdo zateče k njim, da mu vse spred ust potegnajo; ko pa ni dela, lenuhajo in opravljajo. Caheju pa je bila britev bolj pristransko opravilo. Zvest svojemu imenu svoje brivske dinastije pečal se je Cahej Kos veliko s tiči. Zahajal je posebno v spomladi in jeseni, zaklenivši brivnico, dol za Sočo piskat senicam. Dosti je nalovil vsake baže pozračnih pevcev. Zatoraj pa stopivši v brivnico Caheja Kosa, ugledal si vse prenapolneno s tičnicami, okoli katerih se je gospodar urno kretal,

Danes je drugi četrtek meseca novembra, po sv. Martinu. V Gorici pravijo, da imajo danes prvi zimski dan. Ne huda zima sicer, vendar pa precej mrzlo je, tako, da gospoda prvokrat odločivši ohlapne jesenske halje, zavila se v debelo kosmato zimovino. Okoli devete ure pa, ko se je solnce v brivnico pred škofijo uprlo, domisli si njen lastnik, Cahej Kos, da bi morda kazalo danes svojo brivščino z vso brivsko pritekline vred prenesti vun na tržišče: vsaka božja stvar se po zimi rada solniči. In res, nekaj kasneje vidimo pred vrati kosovnice pet stolov razpostavljenih, na katerih sedi ravno toliko naročnikov brivske umetnosti Cahejeve. Ta pa je ravnokar dovršil svoj posel na bradi nekega Čuka, župana iz Dolenje Vrtojbe; potem se loti brade bližnjega sosedu na desnici Čukovi, ki je Anton Sova z Mosta. Med tem pa, ko Cahej Kos brije Sovo, se med ostalimi vname živahen razgovor, na katerega jih je gotovo napeljala škofija, pred katero so stolovali.

„In da žugajo celó prisiliti ga, da se odpove škofijstvu?“ zaslišimo obritega Čuka.

„I kaj še“, odgovarja četrti v vrsti, ki se zdi

češ, da Turki časte i Krista, ki je tudi našim liberalcem le „velik modrijan“.

Pa vsi upi šli so po vodi. Ponižana Rusija je danes mogočnejša, kakor pred l. 1856, ko se je sklenil Pariški traktat. Mogočni Napoleon III. je bil pokopan na tuji zemlji. Francija išče ruskega prijateljstva, nolens volens i Avstrija. Kraljica morja, bogata Britanija, Napoleonov sekundant v Krimski vojni, trese se v Aziji pred ruskimi kozaki. In Turčija je opešala, danes ali jutri izstopiti bo morala iz evropskega koncerta. Gotovo podučljiva zgodovina za vse, ki imajo um in voljo, učiti se iz zgodovine. Strašna pa bo katastrofa silnega padca. Fanatizem mahomedanski razvnel se bo še enkrat ter oživil moči k zadnjemu boju. Tresla se je Evropa, ko je Turčin stopil na njeno ozemlje; tresla se bo, ko turška kopita zapusté balkanske poljane.

Nismo Katoni, vendar — mutatis mutandis — rečemo ž njim: Constantinopolin esse delendam.

H-t-b-r.

Politični pregled.

V Ljubljani, 23. novembra.

Notranje dežele.

Avstrija že zdavnej ni bila v tako resnem položaju, kakor je ravno sedaj. Malo da ne vsi časniki, katerim je resnica pri srci, priznavajo resno položaja; edino oficijozni „Beschwichtigungsmajeri“ (na pol uradni tolaživi) prizadevajo si svetu dokazati, da ni take sile, če tudi ne morejo vtajiti, da je vse za mobilizacijo pripravljeno. Boljše, stokrat boljše je v takem slučaju pisati, kakor je v resnici položaj in kakor človek misli, kakor pa vedno zatajevati nevarnost ali razne priprave za vojsko, potem pa iznenadenemu človeštvu v oči reči: „to vse smo že zdavnej vedeli, pa nismo hotli na svitlobo z novicami“. kakor taki politični kramarji to že znajo. Da grof Kalnoky skriva svoje načrte, ima prav, kajti od njega in njegovih načrtov je mnogo odvisno, in noben politikar ne more in ne sme javno oznanovati, kar misli v tem ali onem slučaju storiti, da se pa napoluradni časnikarji skrivajo za kulise in vtajiti skušajo, kar se po drugi strani na polna usta govori, to je pa smešno! Saj pa tudi narod to dvoje prikrivanje sam dobro loči drugo od drugega. Grofu Kalnoky-ju zaupa, ker vé, da ima pravega moža na stolici zunanje politike, oficijozusom pa nevoljno hrbet obrača, češ, kaj me slepiš ali speljavaš na led. Boljše je, da narod polno resnico vé in tudi za pretečo nevarnost, naj ga že potem zadene ali pa ne, kakor pa, da bi mislil, rožice mu cvetó okoli in okoli, v resnici bi ga pa le trnje zbadalo.

Avstrija namerava **več denarja** izdati v bankovcih, kakor ga je do sedaj imela. Leta 1883 bilo je med narodi za 357.7 milijonov goldinarjev v papirji. Ves ta denar moral bi imeti ravno toliko kovanega cvenka v državnem zakladu, na katerega bi se naslanjal. Papir namreč sam na sebi ni nič vreden. Veljavo zadobi še le takrat, kadar ga pokriva tista svota, na katero se glasi tudi v resnici. V Avstriji temu ni tako. Papirnega denarja je v resnici le 40% pokritega, 60% pa ne. Iz tega se že nekoliko vidi, koliko bi bil naš papirnat goldinar vreden, če bi država prišla — na kant, če bi se napravil bankerot. Če se vresniči, da bode nacionalna banka še več papirja izdala, bo vrednost njegova, ki mu jo daje državni zaklad, še manjša. Zarad tega se pa nikomur ni treba bati. Kakor državne akcije sedaj stojé, pri nas tostran Litave

na bankerot še nič ne kaže. Pač pa so mu vedno bližje Madjari. Naših financ deficit (primankljej) je od leta do leta manjši, ogerskega je pa ravno nasprotno vedno več. Pač toraj ne bo čuda, če bo kedaj zaropotalo.

Na **Dunaji** dali so v dvorni operi smešno spevoigro „Der Bauer ein Schelm“, ali kakor se igra v izvirniku imenuje „Šelma sedlák“. Spisal jo je namreč v češčini slavni skladatelj Dvořák, čegar muzikalije v Londonu tako dobro poznajo, kakor v Pragi. Nekterim Dunajskim dijakom nemškega rodü je bilo to nezaslišano, da bi se na Dunaji v dvorni operi pela spevoigra, ki jo je češki talent zložil in so se pogovorili, da napravijo pri predstavi škandal, kajti predstavo smatrali so, če tudi je bila nemška, za napad nemške narodnosti, zato ker jo je Slovan zložil. Je pač križ, če človek povsod strahove vidi! Ko se je predstava začela, pričeli so tudi dijaki svoj dogovorjeni škandal. Redarji so jim pa vsak daljši trud takoj zabranili, ker so rogovileže kar od kraja pobrali in na policijo odvedli. Med prijetimi je bil tudi sin bivšega ministra Teschenberga. Intendanca dvorne opere je vsled tega vsem dijakom bilete z znižanimi cenami za nekaj časa odtegnila. Imenovani škandal se na Dunaji tudi v nemških krogih, kjer nimajo še osmojene pameti, trpko obsoja in to po pravici.

Hrvaški poslanec dr. Hinkovič prevzel je zagovornišvo zaprtih **dr. Starčevića** in **Grzaniča**. Prvi korak, ki ga je v tem smislu storil je, da je vložil pri sodnem dvoru v Zagrebu pritožbo, v kateri jasno dokazuje, opiraje se na imunitetno postavbo, da sodnija nima pravice narodnega zastopnika zapreti, če ji za to ne dá izrečenega pooblastila deželni zbor. V tem slučaju je deželni zbor sodniji le dovolil, da sme pričeti preiskavo proti navedenima poslancema, nikakor pa ne, da ju sme ob enem tudi zapreti. Ker je pa sodnija to storila, pregrešila se je hudo nad imunitetno postavbo, kar pa popravi s tem, če nemudoma oprosti po krivici zaprta poslanca, česar Hinkovič tudi sodnijo prosi. Če bode mož kaj opravil, je jako dvomljivo, kajti sodnija se bode branila kolikor mogoče, sama sebe smešiti, s čemur bi jasna dokazala, da ji postavbe niso zadosti znane. Rajši si bo poiskala kak zaviti paragraf, na podlagi katerega bo dokazati skušala, da je morala Starčevića in Grzaniča zapreti, ker sta se ji — nevarna zdela. Jurist za izgovor ni nikdar v zadregi.

Svoje dni je že „Slovenec“ poročal o madjarskem kulturnem društvu. Kakor znano, je to društvo sklicalo na dan „**rumunsko irredento**“. Sedaj se je pa to madjarsko društvo še le začelo prav živahno gibati, ima veliko denarjev na razpolaganje; v svojem programu pa pravi, da hoče ljudstvo pred rumunsko cerkvijo in šolo podpirati, a ne vtikovati se v njih notranje vladanje. — Kdo vam bode pa povedal, ktere cerkve, ktere šole so po novi šegi potrebne, ako se nočete vtikovati v notranjo vredbo šol. Kdo nek sili v madjarske šole? Bode bržkone taka, kakor pri nas z nemškim „Schulvereinom“, ki hoče Nemce rešiti. . . . Pa še več, Saksom in Rumuncem očita pomanjkanje kulture, zato hoče izdajati poljudne spise v nemškem in rumunskem jeziku. Toraj erdeljski Saksi nimajo samostalne kulture, tisti, ki so že skoraj 700 let v deželi, in so osnovali toliko mest in prinesli obrt v deželo. Kulturno društvo noče agresivno postopati, marveč le podučevati (polemizovati), a vendar hoče nazaj pridobiti že porumunjene kraje: Brašovo, Sibinjo, Bravs, Deva in Hunyadski komitat. To se vendar pravi Rumuncem in Saksom napovedovati vojsko, kaj pa, sila rodí silo, Rumunci in Saksi se vstavljajo; pa zopet ni nič drugega, nego narodni prepri.

Zarad zaslug za **razstavo v Budapešti** je bilo odlikovanih 246 oseb. Ako presviti vladar milosti skazuje in podložne obdaruje nima nikdo zoper

to kaj govoriti, a odlikovance pa predlaga odgovorno ministerstvo, zato so se oglasili ogerski listi, med njimi še celó „Pest. Lloyd“, ki imajo marsičesa omeniti o tistih, ki so bili odlikovani, kakor tudi o zaslugah tistih, ki niso bili odlikovani. Posebno se pa jezé, da izmed časopisov ni bil nihče odlikovan, ker pravijo, da je časopisje veliko pripomoglo k sijajnosti razstave. Drugim pa zopet ni prav, da se duševni in telesni proizvodi obdarujejo po enem kopitu, pravijo, da je duševni izdelek vendar vreden večega priznanja, kakor rokotvor, dasiravno se spodobí hvala pridnemu in spretnemu delavcu. Pravijo, da je že poprej odlikovanih nekdo odliko nazaj poslal, ker je rokodelc bil isto tako odlikovan. Na Ogorskem se pritožujejo, da ni duševnega napredka, a take ljudi je treba buditi, odlikovati in priznati njih delavnost. No, pa na Ogorskem merijo vse po političnem vatlu (ali sedaj bi rekli) metru, kar ni s politiko v zvezi, kar ne povečuje sedanje vlade, to nima prave vrednosti. Sedaj, ko se pripravljajo obhajati Tiszovo desetletnico bode prav politični dir in daj. To bodo kadili drug drugemu, tisti, ki dobivajo svojo luč od Tiszove svetlobe in luči. Opozicija že misli na to, da bi delala protidemonstracije. Izgledov za to se ne manjka. Ko je bil Tisza v opoziciji, takrat je levica demenstrovala zoper Deakovo slavnost. Smešno je pa, da bi kadilo, ki se bode zažigalo ministerskemu predsedniku, veljalo tudi za „ogersko državo“. Kako hitro dobi Tiszova slavnost političsko demonstracijo, sklicujejo se na boj druge stranke. Naš čas je menda tudi preveč resnoben za politične slavnosti.

Vnanje države.

Kralj Milan poklical je ministra zunanjih zadev, Garašanina, v Piroto, da se bota posvetovala o pogojih, ki jih bo Milan stavil Bolgarom ne gledé na to, ali naj Sofijo vzame ali ne. Srbom se namreč primerno zdi mir skleniti, ker se Grška neče na nobeno stran ganiti. Zarad Slivniškega poraza Srbi vse mogoče vzroke navajajo, da bi ga kolikor toliko opravičili. Poleg megle in slabega vremena našli so, da je tudi general Jovanović vzrok, ki ni bil zadosti oprezen in se je od Bolgarov pretepsti dal. Zarad tega so ga tudi že odstavili; generalu Lešjaninu pa ukazali, da naj od Vidina kolikor možno hiti proti Slivnici, ktero bodo jeli od vseh strani oblegati. V Vidinu pusti naj le majhno četo za stražo. Strah in groza sta v Vidinu vedno večja. Trdnjava se je vžgala in na več krajih gori. Blagajnice in arhive so Bolgari še ob pravem času rešili. Tudi v Sofiji se je prebivalstva velik strah polastil in na vse strani beže, kamor kdo zna. — Srbska kakor tudi bolgarska vlada obrnili ste se do avstrijske vlade, da naj jima posodi nekaj sanitetnih voz za prevoz ranjenih vojakov. Na Dunaji so se zarad tega ministri na posvetovanje zbrali, koliko da se lahko v tem smislu izrečenim željam vstreže. Pravico do tega ima Avstrija kot nevtralna velesila. Sicer se bodo pa razgovori o tem še nadaljevali.

Bolgari so tri dni zaporedoma pri Slivnici nad Srbi zmagovali, če tudi so njihove čete slabše oborožene in oblečene kakor srbske. Kar jih je tako navduševalo in jim tak jeklen pogum dajalo, bila je zavest, da se boré za svoje družine in za lastna ognjišča. Veliko je pa tudi pripomogla osobna hrabrost kneza Aleksandra, ki se je sam vedno v prvih vrstah stoječ pogumno boril. Če so že stari narodi trdili, da „audacem fortuna adjuvat“, se sme to popopolnoma o Aleksandru trditi. Mnogo med njegovim spemstvom bilo jih je ranjenih, njemu se ni nič zgodilo; njegov pogum je pa tako vplival na bojernike bolgarske, da so tri dni zaporedoma pri Slivnici zmagovali in Srbe do dobrega naklestili. Tisti ruski častniki, ki so v bolgarskem generalštabu služili in so morali na ruski ukaz službo popustiti, dobili so dovoljenje, da se smejo zopet vdeleževati delovanja v bolgarskem generalštabu in se o njih trdi, da so vojni načrti, ki so Bolgarom k zmagi pripomogli, delo njihovega uma. V poslednjih bojih vjeli so Bolgari posebno veliko Srbov in več srbskih častnikov. Če bi knez Aleksander s svojim pogumom nič drugega ne bil dosegel, vtrdil si je prestol tako dobro, da ga sedaj niti Rusija ne bo več preganjala. O kralju Milanu se kaj tacega sedaj še ne dá trditi.

Francoski republikanski poslanci se zbirajo v framasonskem tempeljnu „Velikega Orienta“. — No, kaj je več treba, da se dokaže politični pomen lože! — Gledé na želje zbranih poslancev v tempeljnu „Velikega Orienta“ je sklenil ministerski svet, naj se kongres za volitev predsednika republike brž ko brž skliče, a dan naj se določi še le tedaj, ko se izvrše razprave zastran kredita za l. 1886, ki se ima predlagati v soboto. Vlada hoče v zboru stanje razjasnovati in zahtevati zaupanje, ni ji zadosti, da jo le trpé, ne misli pa tudi ne odpovedati se, preden da ne vpraša zbornice. Ta sklep je stanje ministerstva v tem zboljšal, ko je ohrabil privržence, omahljivim pa dal priliko, okleniti se ministerstva. Tudi se nadjajo, da ne bode vsa desnica glasovala zoper ministerstvo. — Loža zapoveduje, kakor rečeno! — V „K. V.“ pa beremo: Ministerstvo Brissonovo je mrtvo. Tako se glasi od vseh strani za odgovor na deklaracijo, ktero je bral v zbornici Brisson. Nekteri poslanci hočejo, da bi se o amnestiji glasovanje še odložilo in bi se kongres sklical, preden se končá mesec. Grevy bode zopet voljen, to se zna, vendar je treba priznati temu, kar Brisson in tovariši

bogat štacunar Goriški, tudi slovenščina, ktero lomi, kaže nam rojenega Furlana, vzlasti v sklonu imen, ker ne loči med imenovalnikom in toživnikom. „In kaj še? celó škofijo nam mislijo vzeti, ako se jim škof ne upokori.“

„Svet mož je“, oglasi se slednjič peti med našimi stolovalci, katerega že rék in náglas izdaje za Tominca, „svet mož je nadškof; nikdar ne bom zabil, kako je to jesen, ko je v Tominu birmoval, pridigal. Sam sv. Peter ali Pavel, čeravno sta Kristusa videla, nista lepše učila. A kaj? Tistega dne je že vse vse zgodaj vstal ter šel spovedavat, potem pa je še vse otroke izprašal krščanski nauk.“

„Ej no“, pridruži se sedečim blizo stoječ mož, ki je že dalje časa sledil pogovoru Kosovih gostov, kratka kamižola iz belega sukna in črn cilindrast klobuk, proti vrhu neprimerno širok, kažejo nam, da mora biti kmet iz Goriške okolice; „ej no, predvčerajšnjim smo pokopali ženo našega sosedu na Blanči, ker je slišala, da nadškof rad spoveduje in pa je imela tudi morda kaj posebnega na vesti, poslala je v škofijo prosit, naj bi prišel škof z Bogom jo spraviti. Se vé, da so jej odrekli in škofu tega še povedali niso. A kmalo potem je ta slučajno stvar

zvedel in meni nič tebi nič, šel je k fari in nesel jej sveto popotnico. Dve uri za tem je žena umrla, vesela in popolnoma vdana v voljo Božjo.“

„Jejste, jejste“, čudi se Tominec; „a ni tudi pri nas obiskal dve stari revi, ki ležiti že leto dan, ju tolažil in boja celó tolar vsaki v roko potisnil. Ena je rekla, da ko jo je pri odhodu blagoslovil, je celó poskočila na noge, česar že ni mogla pet let. Čudež, čudež!“

„No, pa veste možje, pravi štacunar, vse vse, kar dobi proti izdā — revnim. Ondan je prišel miloščine ga prosit nek čevljar, ki je zarad dolga in pomanjkanja dela moral trpeti lakoto z družino. Ničesa ni bilo več najti v miznici, še enega zlata ne, pomislite, škof enega zlata ne! Zatoraj, kaj stori? Vzame pomizno srebrnino, jo zavije ter dá čevljarju, naj jo nese zastavit k zlatarju in naj si, kar mogoče, opomore s prijeto zastavnino. Ali kaj, še malo da tu počakamo, pa bomo videli, kako se bo hodišče in dvorišče napolnilo z ubogimi, in sam bo prišel doli ter jim miloščino delil.

(Dalje prih.)

pravijo. Deklaracija namreč govori, da večina Francozov ne mara za ločenje cerkve in države in da se more razdeležiti denarstvo predružititi, v to je treba novih davkov. Obeta postave in naredbe za povzdigo gospodarstva in zboljšanje delavskih razmer, tudi pa kaznovanje uradnikov, ki niso republikani vdani. Ravno tako obeta konec podvzvetja v Tonkinu. Kratko, ministri skušajo praktične zadeve, potrebe dežele povdarjati in priporočiti. A varajo se, ako mislijo s tem zediniti republikance; le-ti mislijo le na to, kako bi vtešili svojo politično strast, hočejo popolno amnestijo, dasiravno je le malo prizadetih pri amnestiji. Nasvet za amnestijo ima že 170 podpisov. Radikalci žugajo monarhistom, da bodo nasvetovali izgnanje princov, ako ne bodo oni glasovali za amnestijo. Ako se pa vendar ne sprejme, hočejo radikalci posaditi na zatožno klop ministerstvo Feryjevo. Vihar in prevrat sta tedaj neizogibljiva. Intrasigentje (nespravdljivi) bodo dovolili morda odlog, vsaj do novega leta, da se promet še ne pohujša. Sedanje dogodbe kažejo, da republikanci ne mislijo na blagor dežele, tem je le v čislju njih strankarstvo.

Izvirni dopisi.

Iz Trsta, 19. novembra. (Južna železnica in slovenščina.) Dve glavni železnici z mnogo več progami tekó po naših slovenskih tléh, ter imajo od Slovencev svoj dober dobiček, a če pogledamo na njih delovanje, nikoli nikjer ne zapazimo, da one to čutijo in spoznajo, vse je pri njih, kakor bi tekle Bog vé kod in kje, samó po slovenski zemlji ne. Njih uradno osojbe zná vse jezike, le slovenskega znati, Bog varuj!

Tako sem čital v listu „Slovenski Gospodar“ št. 45. v uvodnem članku. In prav ima g. pisatelj članka; ravno to sem okusil jaz nedavno, kar mi dá povod, da vzamem peró v roke ter vam izrazim svoje opravičene pritožbe, ako mi dovolite malo prostora v svojem listu. Naj izvedó častiti čitatelji „Slovenca“, kako se je meni godilo letos, ko sem prvokrat potoval na lepo Dolenjsko.

Zjutraj ob osmi uri dospem srečno do Zidanega mostú. Tam treba je bilo čakati do ene ure popoldne, preden sem mogel iti dalje v Sevnico. Tú se mi približa jeden železniških postreščekov ter me po nemški vpraša, kam da grem? „V Sevnico“, bil je moj odgovor, a ta me gleda, zmaje z glavo, ker me ni razumel. Rečem toraj, da ne razumim družega jezika, kakor slovenskega in italijanskega. Tako sva se res na moje veliko začudenje v sredi Slovenske v italijanskem jeziku zgovorila, da potujem v zgoraj imenovani kraj.

Tri četrt na eno uro grém in si kupim listek. Že zadnje minute se mi zopet približa tisti laški postrešček ter zopet vpraša, kam da potujem. „V Sevnico“, bil je moj odgovor. „Tako, Vi morate do širih čakati.“ Jaz mu pokažem listek, da potujem s prvim vlakom, ki sedaj odide. „Ne, ta ne bode pravi. Kaj pa je to Sevnica?“ me vpraša. Ker pa jaz nisem znal drugega imena, pravim: „Sevnica“ ter mu kažem pot, ktera se je nekoliko videla; a ker le ni znal, vzel mi je listek ter teče k drugemu postreščeku ter ga vpraša: „Was das Sevnica?“

Tudi ta debelo gleda listek, ter ponavlja parkrat: „Sevnica, Sevnica. Ich weiss nicht, was das ist.“ Sedaj se vidi prvi še v večji zadregi in ker je že pozno bilo, teče hitro k blagajniku, on kot domač v sobo, jaz pa zunaj pred oknom. Tú laški potrešček vpraša: „Ni li pomota? Ta listek je za Lichtenwald, potnik pa hoče iti nach Sevnica?“ Tukaj mu je še le pojasnil uradnik, da je isto, ker Lichtenwald se kliče slovenski Sevnica. Sedaj pride ves poparjen ter mi zopet dá listek nazaj, rekoč: „Je že vse prav, toda jaz nisem znal, kako se imenuje Lichtenwald po slovensko.“ Ko mu jaz rečem: „Čudim se, da Vam tako bližnja prva postaja ni znana.“ Odgovoril mi je: „Kaj hočete, mi nismo dolžni slovenskega jezika znati“ in kar potisnil me je v vagon, bil je pa tudi zadnji trenutek, ker niso se še vrata za menoj zaprla, je šel vlak že naprej.

Kaj ne, dragi čitatelji, lepa je ta, da je potnik v sredi domače zemlje tujec ter za drage denarje ne more naprej, ker se oholemu vodstvu ne zdi vredno, od svojih služabnikov znanje deželne jezika tirjati! Saj ne zavidamo tujcu kosček kruha; a to smemo saj tirjati, da kjer ga je, tudi deželni jezik umé in govori ter si s tem kruh zasluži. Mojemu postreščeku je bilo na obrazu brati, kako hudo mu je, da potnikom ne more postreči, pa kdo je kriv, kakor edino le vodstvo, ki ne

tirja — znabiti pa še zatira — znanje deželnih jezikov.

Res, krivica je to in ta krivica provzročuje mnogo drugih krivic, ki jih potniki imajo na premoženji in na času. Povejte nam, gosp. vrednik, kam se je pa vendar potovalec po železnicah obrniti, da bi kdaj kaj boljše bilo? Žalostna majka Slovenija! Tako žalostno se menda nobenemu narodu ne godí.

Odgovor vredništva. Kam se hoče zasebni potovalec obrniti s pritožbo, da bi kaj pomagalo, Vam vemo komaj povedati. Na vsakem kolodvoru — vsaj gotovo na glavnih — je knjiga na razpolaganje potnikom, kamor zamorejo vpisovati sitnosti in težave, ktere jim službeno osobstvo dela. Naj potniki poskušajo! Če bodo vse knjige napolnjene s takimi pritožbami, bo končno znalo le kaj pomagati. Pritožbe časnikaev, zlasti slovenskih, pač malo pomagajo; naj bi kaj pomagale, jih že ni bilo premalo objavljenih. Kaj se Nemec, zlasti kapitalist, meni za slovenski častnik? Saj komaj vé, da živi in izhaja, večinoma pa tudi tega ne.

Vprašamo sedaj mi: Zakaj pa merodajni krogi nič ne storijo, n. pr. mestna in srenjska zastopstva? Naj bi vsi mestni in srenjski odbori enoglasno tirjali znanje slovenskega jezika pri železniških uradnikih na slovenski zemlji, nič ne dvomimo, da bi se kaj ne zgodilo; a kako, če vse molči in na skrivnem javka, kaj čuda, če gospodje potniki mislijo: Saj ni tako resnica, kakor časniki pišejo; take pritožbe prinašajo, ker morajo biti napolnjeni s tvarino, kakošno že; pišejo, da se s tem bralcem prilizujejo itd. Naj bi, kakor rečeno, srenjski zastopi od Spielfelda do Kormina itd. Štajarskega, Kranjskega, Koroškega in Primorskega od vodstva slovenski jezik na domači zemlji tirjali, bilo bi pa že nekaj, glas bi bil zadosti močan in tehten, da bi se ne dal preslišati. Znali bi se pa še kateri drugi tehtni možje: kupčevalci, uradniki, poslanci i. dr. oglasiti; tudi to bi ne bilo zastonj. A le javkati, po časnikih se pritoževati, sicer pa roke križem držati, ne bode pomagalo gotovo — nikdar nič.

Iz Hrenoviške županije, 18. novembra. Včeraj je ogenj na Velikem Ubeljskem vpepelil eno hišo in en hlev. Ognjegasci so bili sicer marljivi, pa ni bilo treba se posebno napenjati, ker ogenj se je rodil v zadnji hiši proti Nanosu in tjakaj je prihajala sapa. Oboje je bilo majhno in gospodar zavarovan za majhno svoto, s katero utegne škodo nekoliko poravnati. Otroci so vzrok ognja.

Iz Hrenovice, 19. novembra. Pri današnji polni seji sta bila enoglasno izvoljena za častna uda naše velike županije preblagorodna gospoda baron Andrej Winkler, c. kr. deželni predsednik, in Anton Globočnik, c. kr. deželne vlade svetnik, kateri zadnji si je kot c. kr. okrajni glavar v Postojni mnogo zaslug za našo županijo pridobil, tako posebno v zadnjem času, da je županija dobila odškodovanje iz časa francoskih vojsk 988 gld. Bil je skrben in vesten v svojem postopanju, in čast popolno zaslužil.

Iz Šmartna pri Litiji, 21. nov. Ker vam še nobeden ni poročal o pogrebu župana g. Koblerja, naj vam pošljem jaz kratke vrstice. V nedeljo med Zalogom in Ljubljano od mrtuda zadetega gosp. A. Koblerja so pripeljali po železnici do Litije v ponedeljek ter je bil v torek 17. t. m. pokopan. Pogreb je bil velik in slovesen. Velika množica ljudstva ga je spremljevala na zadnji poti proti grobu. Bilo je osem duhovnikov, veliko svetne gospóde, g. c. kr. okrajni glavar M. Grill, vodja rudniške tovarne g. P. Eihelter, bližnji župani, požarna bramba iz Šmartna, c. kr. žandarmerija, g. Luka Svetec, g. baron Apfaltrern. „Pevsko društvo“ nosilo je prekrasne vence, in šolska mladež in veliko družega ljudstva. Ranjki je bil zvest narodnjak ter skozi in skozi poštenjak. Litija bode svojega mnogoletnega župana še dolgo v spominu imela. Blagi mož naj počiva v miru!

Iz Maribora, 22. nov. (O volitvah v Mariborski mestni zastop), ki so se tukaj vršile dne 16., 18. in 20. t. m., pišem Vam samo zavoljo tega, da pri tej priliki Vaše čitatelje nekoliko seznanim s tukajšnjimi razmerami sploh, posebno pa še z žalostnim položajem tukajšnjih Slovencev. Zato pa mi je treba nekoliko drugih reči prej opomniti, preden govorim o volitvi.

Maribor je mesto blizu nemške meje, toraj ima res dosti nemških prebivalcev, tim bolj, ker so višji uradniki skoro vsi Nemci in ker že od nekdanj ob-

stoji tukaj naselbina nemških Tirolcev in Švabov; vendar pa je med vsemi stanovi toliko Slovencev, da bomo prej prenašlo, nego preveč rekli, ako trdimo, da je dobra polovica Mariborskih prebivalcev slovenske krvi, ker je po zadnjem štetju v Mariboru vseh prebivalcev 17.628, smemo pač trditi, da je Slovencev gotovo 9000, ali pa še več. Vendar v tem številu slovenskih prebivalcev jih je silno veliko takih, ki se svojega roda čisto nič ne zavedajo, mnogo pa celó takih, ki Slovence naravnost zaničujejo in sramotijo, dasiravno se tudi v njihovih žilah pretaka slovenska kri. Tako je zavednih Slovencev v Mariboru res primeroma malo, in med temi še je mnogo malomarnih ali tako odvisnih, da se ne morejo očitno gibati po svojem prepričanju. To je največi vzrok, da je vpliv slovenske narodne stranke v Mariboru na občinske in politične zadeve celó neznaten, in ako so vkljub temu letos Mariborčani govorili in po časnikih pisali, da bodo se letos tudi Slovenci občinskih volitev vdeležili, bilo je to gotovo le strašilo, s katerim so hoteli mestjane vzdramiti, da bi se obilniše mestnih volitev vdeleževali.

Enako kakor slovenski narodni, godi se tudi katoliško-konservativni stranki v našem mestu. Po zadnjem štetju je v Mariboru 17.287 katoličanov, pa tudi med temi je tako malo zavednih in odločnih katoličanov, da o katoliško-konservativni stranki niti govoriti ne moremo. Njen vpliv na občinske in politične zadeve se niti vplivu narodne stranke ne dá primerjati, in tako v javnem življenju tukaj odločujejo in vladajo brez ovire liberalno-nemški narodnjaki, ki pa se jako nagibajo k nazorom „nemškega kluba“ v državnem zboru, pri katerem sedi tudi njihov državni poslanec, znani dr. Ausserer. V zadnjem času se je tej tako imenovani mestjanski stranki nasproti postavila stranka obrtniškega društva, ki pa je ravno tako, če še ne bolje liberalna in nemška, kakor mestjanska stranka, samo dosedanji župan dr. Duchatsch in nekateri drugi odborniki niso jej po volji, zato se je ta stranka pri letošnjih volitvah podala v boj z mestjansko stranko, pa je popolnoma podlegla.

Kakor navadno, se je tudi letos volitev komaj tretjina volilcev vdeležila in voljeni so sami pristaši mestjanske ali bolje rečeno županove stranke, ki bodo gotovo spet dr. Duchatscha za župana izvolili. Nekateri stari odborniki, ki g. županu niso bili všeč, so bili odstranjeni in mesto njih so nove in mlajše moči prišle v mestni zastop, v katerem bodo se pa vkljub temu vse mestne zadeve v starem duhu opravljale. Slovenci in konservativni in katoliški Nemci bodo toraj tudi ostali v dosedanjem žalostnem položaji, brez vpliva na javno življenje, dokler se njihovi stranki ne pomnožijo in ne okrepijo s krepkejšimi in odločnejšimi življi.

Aussee na Zgornjem Štajarskem, 21. novembra. (Popotni spomini). Včeraj sem zapustil drago domačijo ter nastopil pot na tuje. Pač bi bilo bolj kratkočasno potovati s kakim prijateljem, da bi kramljala v milem maternem jeziku, toda sedaj ne bode zadonela tako hitro domača beseda na ušesa. Dolgo pot od Beljaka do Sv. Mihaela na Zgornjem Štajarskem prehiteli smo v petih urah. Pri Sv. Mihaelu se ločite železni progi: ena pelje dalje po murski dolini v Leoben in Bruck, druga pa se zavije proti rottenmannskim planinam in od tu na Zgornje-Avstrijsko. Po tej smo se peljali mi: Kraji kakor: Selzthal, Trieben in Aussee so kaj romantični, zlasti Aussee, kjer je bilo letos čez 7000 turistov. V zadnjem se mudim danes skoraj celi dan, ker vlak še le zvečer odhaja. Zato sem imel priložnost, da si trg bolj natanko ogledam. Župnijska cerkev je gotična (vendar je več oken skaženih), ima samo dve ladiji in ni posebno dobro ohranjena. Naši dve (v Radoljici in v Kranji) ste veliko lepši v vsakem obziru. Mnogo bolj prijazno pa je zato ljudstvo. Na ulicah gledaš vesele obraze, ki te že od daleč, akoravno te nič ne poznajo, pozdravljajo z „Grüss' Gott!“ Posebno prijazni so otroci. Prišel sem ravno do lepe ljudske šole, ktera ima napis „Kaiser Franz Josef-Volksschule“, kar prihrumi množica šolarčkov, katerim se komaj iz rok iztrgam. Ne vem, kako je to, da je zlasti naš Gorenjec tak flegma, kateri se dá tako težko ogreti. Potniku se prikupi tudi tukajšnja nošnja možakov, ki imajo večidel vsi zelene nogovice in ravno take klobuke. Ker bode vlak, kateri pelje dalje v Ischl, Gmunden in od tu v Passau, ravnokar prisopihal, naj sklenem današnje kratke črtice.

Domače novice.

(Deželni zbor kranjski), ki se snide 25. t. m., bode imel letos pretresati dve jako važni reči, namreč novo občinsko postavo in občinski-volilni red, ki ju bode vlada zboru predložila kot vladen predlog, pa občinski red za glavno mesto Ljubljansko, ki je bil že lani v obravnavi, pa ga zbor zaradi premalega časa ni mogel rešiti. Dela se toraj gg. poslancem letos ne bode manjkalo, marveč ga bode toliko, da ga bode jako težko zmagati, ako bo moral zbor res že 23. decembra skleniti letošnjo sejo.

Jedna najvažnejih točk, s katerimi se bode letošnji kranjsi deželni zbor med drugimi pečal, bode nasvet, da naj kranjska dežela prevzame za Ljubljansko-Kamniško železnico delnic 50.000 goldinarjev. Potrebno bi bilo res, da se nekaj vkrene, ter se zgradba omenjene železnice prične in dovrši. Odkar je imenovana železnica dovoljena, je vse o njej potihnilo, če tudi je bilo poprej veliko govorjenja in vendar bi se morali v prvi vrsti interesentje sami brigati, da reč ne zaspi. Ljubljansko-Kamniška železnica bi Kamnik jako povzdignila, k čemur bo v prvi vrsti se vé da lepa, zdrava lega tega prijaznega mesta veliko pripomogla. Kamnik bode poleg Bleda jako priljubljeno letovišče Ljubljancem in drugim zaradi divnega kraja, zdravega gorskega zraka, hladnih sprehajališč in dobre vode. — Poleg tega nasveta pečal se bo naš deželni zbor tudi razun navadnih predlogov z računi o deželnem zakladu in s proračuni, s statutom in volilnem redom za Ljubljansko mesto in s predlogom o preselitvi vinarske šole s Slapa na Dolenjsko, kjer naj se kupi zato pripravno zemljišče. Tudi ta predlog je velike važnosti za našo deželo, posebno za njeno dolenjsko stran.

(Sokolov „Jour-fixe“) v soboto zvečer pri Virantu je bil zopet tak, kakoršni so ti večeri bili od začetka. Vrlo lepo število gostov, zasedlo je vse mize do poslednjega prostora in so se tudi prav dobro imeli. Petje je oskrbel zopet vrli „Slavec“, ki je vedno drage volje pripravljen „Sokolu“ na pomoč priskočiti; zabavno berilo imel je reditelj večera, knjigovez g. Dežman, ki je z opisovanjem svojega popotovanja po Laškem in drugod po svetu zbrane goste prav prijetno kratkočasil. O trdnjanskem obleganju predaval je g. Jager in je svoje predavanje pojasnjeval z dotičnimi črti, katerih pa zaradi slabe luči niso mogli vsi videti. Vse je pa v smeh spravil g. Ravnihar s svojim „Kočevjarjem na somniji“ in z „Ribniškim Gregorjem“. Bodoči „Jour-fixe“ bo čez 4 tedne, reditelj mu je g. Ant. Jeločnik.

(Začetne vaje v petji) so pri delavskem pevskem društvu „Slavec“ vsak torek in četrtek večer ob 8. uri v društvenih prostorih v gospodskih ulicah.

(V vodo je skočila) včeraj zjutraj ob 6. uri neka uboga čevljarska vdova. Reva ni bila pri zdravi pameti in pa revščina jo je grozno stiskala. V vodi jela je grozno vpiti na pomagaje, pa je zbog temnega jutra ni bilo moč rešiti. Gosp. Kliš je hitel takoj od Žabjeka skozi za njo, pa jo je kmalo zgubil izpred oči, ker se je potopila. Vjeli so jo še le blizo mesarskega mostu že skoraj mrtvo. Nesrečnica je čez nekoliko časa umrla.

(Umrli je) po dolgi in mučni bolezni na Studencu na Dolenjskem 16. t. m. in 18. slovesno pokopan bil čast. gosp. Miha Šos, župnik v pokoji. Ranjki bil je tukaj župnik nad 12 let do 1880. Da bi si na starost službovanje malo polajšal, prosil je za ložjo faro, Belo cerkev; pa pred tremi meseci podal se je v pokoj ter se povrnil na Studenec že zelo bolan. Bil je ranjki gospod Miha odkritosrčen prijatelj in vrl narodnjak, ki pa zraven svojih dolžnost ni zanemarjal. Bog mu povrni ter daj večni mir in pokoj!

(Odbor „Slovenskega pevskega društva“) ima 1. decembra t. l. v Ptujski čitalnici zvečer ob 7. uri svojo redno sejo s sledečim in dnevnim redom: I. Zapisnik in dopisi. — II. Določba pesni za II. veliki pevski zbor. — III. Posameznosti. — Zunanji gg. odborniki in poverjeniki so prošeni, da se obilno z nasveti svojimi in udov oglašé radi pesni itd.

(Kapelica) v „Marijanišči“ se bo slovesno blagoslovila v četrtek 26. t. m.

(Povozil se je) v soboto večer Šentviški voznik A. Line iz Ljubljane na poti domu onkraj Šmarije. Sedel je na vozu. Noč je bila temna kakor v rogu. Konji zavozijo na kup šote in voz se prekuene. Ro-

čica od ene strani kamen na tleh pa od druge pritisnila sta uboga vozniaka tako na senci, da je takoj umrl.

(Poročila) se bodeta jutri ob 1/2 12. uri dopoludne v škofovi domači kapeli g. baron Marks pl. Marksensberg, c. kr. okrajni glavar v Korneuburgu, in gospica Hermina Roth plem. Rothenhorst, hči ranjkega c. kr. dvornega svetnika pri tukajšnji deželni vladi g. Josipa Rotha pl. Rothenhorst.

(Imenovanja.) C. kr. državni nadpravdnik grof Gleispach v Gradci postal je predsednik c. kr. dželne sodnije v Gradci; državnega pravdnika namestnik g. Wagner v Celji postal je c. kr. deželne sodnije svetnik v Celovci.

(Pameten ukrep) smé se imenovati sklep občinskega zastopa Mirnškega na Goriškem, s katerim so naložili na vsak hektoliter šnopša 10 gl. občinskega davka. Je že nekaj, pa bi ga bili smeli še nekaj bolj priviti.

(Pri občinskih volitvah) v Mariboru 18. in 20. t. m. izvoljeni so bili v II. volilnem razredu gg.: Aleksander Nagy, Friderik Leibl, dr. Rajmund Grögl, Josef Frank, Karol Scherbaum, ml. dr. Ferd. Dubatsch, David Hartmann, Frane Holzer, Jožef Stark, Jožef Felber. V I. volilnem razredu pa: dr. Hans Schmiderer, dr. Henrik Lorber, Gustav Knobloch, Frane Stampfl, Roman Pachner, Josef Braun, Alojzij Quandest, Anton Badl, Henrik Reichenberg in dr. Amand Rak.

Telegrami.

Praga, 23. nov. V pravdi proti anarhistom obsojeni so trije na večletno ječo.

Sofija, 21. nov. Po poslednjem boji pri Slivnici je velika cesta Dragomanska zopet v bolgarski posesti.

Sofija, 22. nov. Srbske čete se vedno umikajo. Edina četa pri Solincih je ostala še na svojem mestu. Breznik in Dragoman sta zopet v bolgarskih rokah. Bolgari so vže preko Caribroda prodrli do srbske meje.

Carigrad, 22. nov. Turčija je čestitala knezu Aleksandru, da je bil tako moder in se ji je podvrgel in mu je obljubila, da se hoče za mir potegniti.

London, 23. nov. Iz Carigrada sporočajo listi, da je Turčija Srbiji ukazala Bolgarijo nemudoma zapustiti.

Umrli so:

V bolnišnici:

19. nov. Engelbert Steklekar, igralec, 21 let, vročinska bolezen. — Bernard Zupančič, dninar, 51 let, pljučnica.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

23. novembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 45 kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 75 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 80 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 95 „
Akcije avstr.-ogerske banke	879 „ — „
Kreditne akcije	284 „ 80 „
London	125 „ 65 „
Srebro	— „ — „
Francoški napoleond.	9 „ 99 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 98 „
Nemške marke	61 „ 75 „

Najboljši
papir za cigarete

je
LE HOUBLON

Francoski izdelek
CAVLEY-a & HENRY-a v Parizu.

Pred ponarejenim svarimo!

Ta papir priporočajo gg. dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajski univerzi, jako toplo in to zaradi tega, ker je jako fin, popolnoma čist, in ker nima prav nobenih škodljivih snovi primešanih. (6)

Henry & Cie
FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE 17, rue Béranger, à PARIS

V „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani se dobiva pred kratkim izšla knjižica:

Novomeško okrajno glavarstvo.

Zemljepisno-zgodovinski opis.

Sodelovanjem učiteljev Novomeškega okraja
spisal

O. Florentin Hrovat,

šolski voditelj in načelnik okr. učit. knjižnice v Novem mestu.

(Ponatis iz „Slovenca“.)

Knjiga obseza 80 strani v osmrki in velja mehko vezana 20 kr., trdo vezana pa 30 kr., po pošti 5 kr. več.

Homeriana-čaj, po zdravnikih priporočeno, izvrstno sredstvo

proti

boleznim na pljučih in na vratu (jetiki, naduhi in bolezni v krlju [Kehlkopf]).

Izenadljivi so vspehi! (5)

Knjižica o tem razpošilja se zastoj.

Zavitek čaja velja 1 marko 20 vinarjev.

Edino pravega ima

A. Wolffsky,

Berlin N., Weissenburger-Strasse Nr. 79.

Piccoli-eva esenca za želodec.

katero pripravlja

G. PICCOLI lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodeenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasane, hemerojde, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelji po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gl. 36 novc.

Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Cena eni steklenice 10 kr.

Gosp. Gabrielu Piccoli-ju, lekarju v Ljubljani.

Na zahtevanje potrjujem, da sem Vaš evet za želodec, kojega deli so mi dobro znani, v velikih slučajih uspešno rabil proti boleznim v želodcu in zlati žili.

Ljubljana, mesec januar 1884.

(18) Dr. Emil vitez pl. Stöckl,

c. k. vladni svetovalec in deželno-sanitetni poročevalec.

Podpisani potrjuje, da ima želodečna esenca ljubljanskega lekarja Piccoli-ja hitre in prečudne zdravilne moči. Z njo ozdravelo je mnogo ljudi moje in sosedne župnije: komaj pretéče dan, da ne bi kdo prišel k meni, ki me prosi za jedno steklenico želodečne esence, kojih imam vedno nekoliko pripravljenih.

A. Wlassich, župnik-kanonik. Plomin, Primorsko.

Antirrheumon, najboljšo zdravilo proti prehlajenju, kostobolji, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Pastile santoninske; (kolesci zoper gliste) izkušeno zdravilo zoper gliste, škatljica 10 kr., 100 kosček. 50 kr., 1000 kosčkov 4 gl., 2000 kosček. 6 gl.

Salicilne pastile proti prehlajenju najboljši pripomoček proti davici (difteritis), pljučenim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost, škatljica 20 kr.

Zeliščni prsni sirop. Ta iz zdravilnih zelišč izdelani sirop se rabi z najboljšim uspehom proti vsem prsnim in pljučnim boleznim, zasliženju, kašlju, hripavosti, dušljivem kašlju itd. Odraščeni naj vzamejo 3 do 4 žlice vsaki dan, otroci pa toliko žlic. Steklenica 36 kr.

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila se zmiraj sveža dobé v lekarni **G. Piccoli-ja** „Pri Anghu“ v Ljubljani, na Dunajski cesti, kjer se naročila takoj po pošti proti porzetji izvršujejo.

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomestu vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na 1g ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.